

vet, som ikke straffes, altsaa skal denne Mand heller ingen Straf have. Men det er ikke dansk Ret. Dansk Retsopfattelse er saadan, at man siger: Er der en Ting, Loven forbyder, saa er det dog, selv om Loven ikke fastsætter nogen Straf, Domstolens Sag at finde en Straf derfor. Det er dansk Retsopfattelse, og i Kraft af en saadan Betragtning har Højesteret da ogsaa fundet en Straf for Undladelse af at foretage Brandsyn, idet Højesteret ved Dom af 8de Juni 1881 har henført denne Forseelse under Straffelovens § 143 og § 144. . . . (Justitsministeren: Ja naturlig!) . . . ja, det er ikke naturligt, det er søgt, det er i temmelig tydelig Modstrid med, hvad Straffelovskommissionen har forudsat, idet den ved Motiveringen af disse Bestemmelser temmelig utvetydig antyder, at de Personer, den sigter til ved § 144, ere lønnede Bestillingsmænd; den betegner dem som mindre godt aflagte Bestillingsmænd, men derved forudsætter den, at de dog ere aflagte med noget. Det er en stor Forskel. Ved at blive straffede efter §§ 143 og 144 komme disse Folk, hvis Gerning er et borgerligt Ombud uden Vederlag, til at undgælde haardere, end rimeligt er, idet de faa en Straf, der er ansat for Bestillingsmænd og foruden Straf faa Aktionsomkostninger, navnlig da Aktorats- og Defensionssalærer, paalagte, hvad der ikke er den mindste Grund til, og som de ikke vilde faa, naar Forsømmelsen kunde bedømmes som Politiforseelse. De Folk betale deres Mulkter; men det er en stor Byrde for dem, at de ogsaa skulle betale Aktionsomkostningerne. Det har i det praktiske Liv vist sig at være en stor Ulempe, og kan i Virkeligheden blive tryk-kende for Befolkningen i de Tilfælde, hvor den kommer til at virke. — Brandpolitilovene trænge til at rettes, og hvis de, der komme til at overveje dette lille Lovforslag, maatte finde Anledning til maaske ved et Lovforslag ved Siden deraf at rette saadanne Ting, vilde det være ret heldigt. Selve Overskueligheden af Brandpolitiloven har ogsaa Mangler. Vi have Loven af 19de Februar 1861, der traadte i Kraft 1ste Januar 1862, og Loven af 1ste Marts 1889, der traadte i Kraft 8 Uger efter, at den var optagen i Lovtidende, saavidt jeg husker den 1ste Juni 1889. Men nu ere disse Love efter Rigsdagens egen Beslutning af Justitsministeren blevne satte ind i et samlet Opus, nemlig Bekendtgørelsen af 30te Marts 1889, hvor de fremtræde uden nogen forstaaelig Angivelse af, fra hvilken Tid den ene skal gælde, og fra hvilken Tid

den anden. Det bereder store Vanskeligheder for Lægmand ved Anvendelsen af Loven. Naar vi dertil føje, at nogle Bestemmelser i selve deres Indhold ere inkonsekvente og ikke ere udarbejdede med den Omhu, som Rigsdagen plejer at anvende paa sine Love, kan man sige, at det er daarlige Love. Jeg kan saaledes nævne dette: I Reglen bliver en Forskrift om, hvorledes en Bygningsdel skal opføres, først bindende ved den ny Lovregels Ikrafttræden. Den har ingen tilbagevirkende Kraft; det gaar man ud fra. Nu er det vanskeligt nok at holde Rede paa, hvad der gjaldt før den 1ste Januar 1862, hvad der er traadt i Kraft den 1ste Januar 1862, og hvad der er først er traadt i Kraft den 1ste Juni 1889. Men naar dertil kommer, at Loven ikke har været konsekvent, saa bliver det meget slemt, thi Hovedreglen om, at Loven ikke skal have tilbagevirkende Kraft, er ikke gennemført, saaledes i § 4, 12te Stykke, hvor der pludselig optræder en Bestemmelse om, at de Regler, der staa i dette Stykke, skulle have tilbagevirkende Kraft. Det er en Lovgivningsmaade, der er i høj Grad besværlig for alle de stakkels Haandværkere og Landbrugere, Landmænd og Grundejere af alle Arter, som skulle have med denne Lov at bestille. Der kunde være god Grund til at søge at faa en Revision af Brandpolitiloven. Vilde den højtærede Minister tage sig af Spørgsmaalet, vilde det jo være det rareste. I hvert Tilfælde er der Grund til at være betænkt derpaa. Jeg kommer tilbage til det foreliggende Forslag selv, og skal da sige, at jeg tror med den sidste ærede Taler, at denne Bestemmelse om de 20 Alens Afstand er ikke heldig. Gaar man ud fra den Forudsætning, at en snæver Skorsten er brandfarlig, saa er 20 Alen for lidt. Nu troede den ærede foregaaende Taler egentlig ikke, at de vare brandfarlige. Jeg er heller ikke saa fuldstændig overbevist om, at Brandfaren er saa stor, som nogle frygte; det Bevis, det ærede Medlem søgte i Indberetningen fra Landbygningernes almindelige Brandforsikring, anser jeg ikke for tilstrækkeligt; thi der er jo, om jeg husker ret, en stor Rubrik, som hedder Skorstensild; men i den staaer der naturligvis ikke specielt, hvor den er kommen fra, og Skorstensilden kan jo godt mange Steder stamme fra en Grubekedel. Hvorledes det egentlig skal fastsættes her, vil jeg gerne bide med at danne mig en definitiv Mening om, indtil vi have hørt, hvad den højtærede Minister anser for betryggende i saa Henseende; men jeg betvivler,